Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts. 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Tabernaklet, Store Saltsøstad, den 25de October 1863.

(Fra „Deseret News.")

De Bemærkninger, Br. Groo idag har gjort, vare virkelig interessante. Han har ved tydelige og forstaaelige Exempler oplyst os om de Ting, der tjene os til timeligt Gavn og til vor Velfærd indbyrdes; han talte ogsaa træffende om de Pligter, vi hver Dag bør udøve. Det er i Almindelighed Tilfældet, som han bemærkede, at vi holde mere af at tænke paa den Herlighed og Ophøielse, de Hellige haabe at opnaae i det tilkommende Liv, eller paa aandelige Ting, som vi kalde dem, og derved ofte glemme det, der er af timelig eller jordisk Natur, med hvilket vi dog ere langt fortroligere.

Det er almindeligt i den Verden, fra hvilken vi ere udgaaede, at man taler om aandelige Ting om Søndagen, naar man har sine Søndagsklæder paa og sidder i Kirken, medens man om Mandagen gjemmer eller indelukker Religionen i Klædeskabet tilligemed Klæderne og saa har man ikke noget at gjøre med dem forend næste Søndag. Denne Skik hersker mere eller mindre i den religieuse Verden, hvor Mennesket er classificeret, hvor en Jurist maa være en Jurist og intet Andet og en Læge passe de til hans Embede hørende Pligter, men hvor hverken Juristen eller Lægen maa blande sig i Præstens Affairer; thi man antager, at det alene er Religionslærerens Sag at prædike eller lære Folket om det, der hører Gud og hans Rige til; han udfører gjerne sine Forretninger paa Sabbathsdagen paa Prædikestolen, hvor han taler om Det, han antager der existerer udenfor Tid og Rum og hvorom Folket, til hvilket han taler, er ligesaa uvidende som han selv. Man forlanger ikke, at en Statsmand skal have nogen Kundskab om Gud eller Religionen. Om et Medlem af en af de lovgivende Forsamlinger i Amerika eller Europa var en gudsfrygtig Mand, der opsendte sine Bønner for Naadens Throne, vilde det snarere svække hans Indflydelse hos Folket

i det Land, han levede i, end det vilde gavne ham; thi man troer, at Religionen ikke har Noget at gjøre med Ordningen af politiske Forhold, men at disse afgjøres ved Menneskets Klogskab efter deres Kjendskab til andre Nationers Stilling og til den Politik, de bruge.

Det er meget godt, at Mennesket gjør sig bekjendt med Nationers Historie og deres Love, at han søger at faae Begreber om Retfærdighed, at han forstaaer Sygdommes Natur og Planternes helbredende Egenskaber osv., men for at have Kjendskab til alt dette, er det ikke nødvendigt, at han skal være uden Kundskab om Gud, thi det er klart, at al sand Kundskab, Mennesket besidder, er udsprungen fra Gud og Mennesket er kommen i Besiddelse af den enten ved Herrens Ord eller Gjerninger. Menneskets største Feil er, at han ikke anerkjender Gud i alle Ting, at han ikke bryder sig om Herren eller Maaden, paa hvilken han vil dyrkes og æres, men den Dødelige stoler paa sin egen Klogt og Magt. Al den Kundskab, Mennesket besidder, det være sig i religieus, videnskabelig eller politisk Henseende, udspringer fra Gud; alle gode og fuldkomne Gaver udgaae fra ham, der er Livets og Sandhedens Kilde og hos hvem ingen Forandring skeer ei heller Skygge af Omskiftelse. Kjendskabet til Menneskets System er dragen af Menneskets eget Legeme, som Gud har dannet. Dersom I gjennemlæse de gamle engelske Love eller de endnu ældre Nationers, saa ville I finde, at Retfærdigheden, som er den Grundvold, paa hvilken de ere byggede, er uddragen af Bibelen, Guds aabenbarede Villie for Israels Børn, efter hvilken de skulde ledes og styres. Udsprang nogensinde noget af den Kundskab og Viisdom, der findes i Verden, fra Mennesket? Nei. Franklin besad stor Kjendskab til Naturlovene, han ledede Lynilden fra Skyerne, men han kunde ikke have gjort det, dersom Lynet ikke havde været i Skyerne. Han opdagede kun et vist Princip og udviklede Virkningen af en vis Lov, der existerede og som var ligesaa evig som Jorden. Er det da ikke taabeligt, at Mennesket under saadanne Omstændigheder forkaster Gud og troer, at han kan gjøre Fremgang, være klog og viis uden sin himmelske Faders Hjælp?

Denne Mening er meget liig de Følelser, den gamle babyloniske Konge nærede. Han havde bygget en smuk Stad og dannet et mægtigt Rige. Da han saae paa Staden, han havde ladet bygge, begyndte han at troe, at det var skeet ved hans egen Magt, Viisdom, Talent og Dygtighed, og han glemte Gud og udbrød: „Mon denne ikke være den store Babel, som jeg haver bygget?“ Han følte sig en stor Mand og troede, at Staden og Riget, over hvilket han regjerede, skyldte hans Magt sin Tilværelse, at det var hans Klogskab, dygtige Dømmekraft og udmærkede Egenskaber, der havde reist den store Stad og hævet Riget. Men Herren viste ham, at han var liig andre Mennesker, thi han blev dreven ud paa Marken iblandt de vilde Dyr, hvor han aad Græs som en Oxe, og hans Forstand, Klogskab og Berømmelse tabte sig. Denne store Konge lærte, at der var en Gud i Himmelen, som kunde aabenbare Hemmeligheder, lade Daniel see skjulte Ting og lade sine Hensigter blive udførte. Daniels Religion var af denne Beskaffenhed og saaledes burde vor ogsaa være; det er en Religion, som indbefatter Alt, blander sig i alle Livets Omstændigheder og Forhold; den er forbunden med vor Velfærd og Lykke som Individer, med vore Børns og hele Verdens, om den kunde begribe det. Jo nærmere vi kunne nærme os vor himmelske Fader, desto mere kunne vi erholde af den Fornuft, han besidder, og jo mere

vi ere Gud liig, desto bedre skulle vi gaae fremad og udføre Alt, hvad der vedrører vort eget Vel og vor egen Lykke i denne Verden og i den tilkommende.

De Lærde i denne Verden, som man kalder dem, ere uvidende om en saadan Religion. De gaae paa Universiteter og lære Theologi eller andre Grene af Videnskaben. Hvad lærer Theologien dem? Lærer den dem mere om Gud end hvad der simpelthen findes angaaende ham i den gamle Bog Bibelen? Nei; de ville ikke engang antage Mormons Bog eller nogen anden Aabenbaring fra Gud i de sidste atten hundrede Aar. Hvad vide de da om Gud? De vide Intet om ham, og deraf kommer den Strid, Splid og Uenighed, der bestandig hersker. En Mand lærer Eet, en anden et Andet af Bibelen og der findes Avind, Tvistigheder, Utilfredshed og den ene polemiske Afhandling dukker op efter den anden blandt dem, der skulde være den ydmyge, sagtmodige og elskværdige Jesu Efterfølgere. Hvad er Aarsagen til dette? De ere ikke i Besiddelse af Sandhedens Aand, men liig Politikere, Læger og Sagforere, ja liig alle Andre, der ere uvillige til at lade Jesum regjere, søge de at komme i Himmelen uden Gud og hans Hjælp. Det kan maaskee synes meget forunderligt, alligevel er det Tilfældet. Juristen udøver Loven uden Guds Bistand, Lægen giver Medicin uden Herrens Forskrift og Præsten ønsker at lede Folket til Himmelen uden Gud. De seile saa at sige Alle i den samme Baad og de vandre Alle i ligestort Mørke; de kjende Intet til Livets Love eller til de Principer, som regjere Guderne i de evige Verdener eller til de Lærdomme, der ere beregnede paa at gavne og ophøie Menneskeslægten i Tid og Evighed; den Ene er ligesaa uvidende som den Anden angaaende dette. Jeg vil næsten ligesaa gjerne antage en Vantroes Anskuelser og rette mig efter dem for at naae Himmelen som jeg vilde gaae efter de Lærdes Raad, thi den Ene er Sandheden ligesaa nær som den Anden. Det er klart, at Grunden til den store Vantro, der findes i Verden, er opstaaet ved de saakaldte Christnes Daarskab og Uvidenhed. Den christne Præst formaner Folket til at berede sig til Døden. Hvo, som kjender sig selv, frygter vel for Døden? Den, som er i Besiddelse af det evige Liv, og i hvem Livets Ord bærer rigelig Sæd, som har Livets Aand i sig forenet med Kundskaben, der udgaaer fra Gud, sørger ikke over Døden, thi Herrens Aand har begyndt at leve i ham og han vandrer ikke i Mørke; han bereder sig ikke til at nedlægge sit Legeme, men til at tage det igjen; han gjør ikke Regning paa at forblive i den tause Grav, men til at leve blandt Guderne og opnaae en evig Ophøielse og Herlighed i Guds celestiale Rige. Han søger at komme til at besidde det evige Liv og han veed naar han, der er vort Liv, skal vise sig, skulle vi træde frem for ham i lignende Majestæt og Herlighed; han kan sige: „Død, hvor er din Braad? Helvede, hvor er din Seier? Men Dødens Braad er Synden, og Syndens Kraft er Loven. Men Gud være Tak, som giver os Seier formedelst vor Herre Jesum Christum!“ Han føler ligesom Job følte: „Jeg veed, at min Frelser lever; og den Sidste skal staae paa Støvet. Og naar de efter min Hud have afflebet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød; hvilken jeg, jeg skal beskue for mig, og mine Øine skulle see, og ikke en Fremmed, endskjøndt mine Nyrer ere fortærede i mit Skjød.“ Man kunde sige meget mere i denne Retning, men jeg vil gaae videre i mine Bemærkninger.

Den politiske Verden har organiseret eller dannet sig Regjeringer uden Guds

Samtykke, og de vise Mænd, om hvilke jeg har talt, have dannet sig Love uden Gud, ved hvilke de ville styre og regjere Menneskene; de have altsaa udsaaet Dødens Sæd i deres Regjering. Gud har derfor sagt ved sine hellige Propheters Mund, at Nationerne skulle ødelægges, Thronerne omstyrtes, Rigerne synke i Gruus og Jordens Stores Magt tilintetgjøres. Hvorfor skal alt dette skee? Fordi der er en Orm, der gnaver ved Grunden til denne Lov- og Regjeringsbygning, som er opført af Mennesker, og det store politiske Træ, som nu udspreder sine Grene over hele Jorden, vil falde og dets Fald vil i Sandhed blive stort. Lige som Religionsforkyndere søge at lede Folket til Himmelen uden Gud, saaledes forsøge ogsaa Konger, Regenter, Præsidenter og Ledere at danne Love og regjere Menneskene uden Guds Hjælp eller uden Viisdommens og Kundskabens Aand, som udgaaer fra ham, og paa denne Maade ere de selv Skyld i deres egen Elendighed og Undergang. Der er Mange, som forundre sig over de Begivenheder, der nu finde Sted i de Forenede Stater og som true med at indvikle andre Nationer i samme Conflict, men det er ikke forunderligt for dem, der vide hvor stor Ugudelighed, hvilket Tyranni og hvilken Undertrykkelse, der hersker, saavelsom den store Afvigelse fra Retfærdighed og som vide, at der er en retfærdig Gud i Himmelen, der styrer og regjerer alle Nationerne og leder deres Skjebne; de satte grant, at der er visse Love for Retfærdighed, Sandhed og Gjengjældelse med i Spillet i de Begivenheder, der nu skee i Amerika. Vilde der være Uroligheder i de Forenede Stater, hvis Herren regjerede og gav Love, eller om man lyttede til hans Ord; han behøvede da kun at hviske de Mænd, der staae som Ledere for de forskjellige Partier i Norden og Syden, nogle faa Ord i Ørene og de vilde da strax sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle osv. og sige, hvorfor skulde vi dræbe og lemlæste hinanden og lægge Landet øde? Hvorfor skulde vi gjøre saamange Qvinder til Enker og Børn Faderløse? Hvorfor lade saamange Sukke udstødes og Taarer rinde? Lad os nu bruge en anden Fremgangsmaade, udøve Retfærdighed, være ydmyge for Gud, bede om hans Velsignelser og lade ham lede og regjere os. Hvis man vilde gjøre saaledes, vilde saa Krig og Ødelæggelse vedblive at hærje Landet? Nei, jeg troer det ikke.

Jeg antager, at Herren leder alle saadanne Begivenheder, ligesom han gjorde i Ninive Dage. Vi troe, at det var et barbarisk Folk, der dengang levede, alligevel omvendte de sig Allesammen ved Propheten Jonas's Advarsel. Herren sendte Jonas til dem og lod ham kundgjøre, at Staden skulde ødelægges inden tredive Dage. Propheten troede ikke, at man vilde tro paa ham og han holdt ikke af at kundgjøre deres Dødsdom, men tilsidst advarede han dog Folket og de omvendte sig i Sæk og Aske; Herrens Vrede mod dem tog af og han bevarede Nationen en lang Tid derefter som Følge af deres Omvendelse og Anerkjendelse af hans Magt.

Grunden til de sørgelige Begivenheder, der finde Sted i dette Land, er, at næsten hele Folket er afvegen fra Gud; det har forandret hans Love, traadt hans Bud og Befalinger under Fødder og er veget bort fra Retfærdighedens Grundsætninger; følgelig er Guds Mishag vakt imod det og han har nu begyndt at lade sine Vredes Skaaler udgydes over det, men Folket veed ikke, at Ulykkerne komme fra Herren; naar det ene Parti taber et Slag, dadler det den commanderende General, afskediger ham og sætter en Anden i hans Sted; saaledes følger den ene Anfører efter den anden fordi de ikke kunne

overvinde deres Fjender, men deres Armeer drives paa Flugt. De vide ikke, at Gud har sin Finger med i Spillet, at han leder, styrer og regjerer alle Nationers Skjebne i Overeensstemmelse med sin Villie og til Forfremmelse af sine Hensigter; de vide ikke, at de selv og den Nation, de høre til, ere nedsunkne i Last og Ugudelighed, at de ere afvegne fra den levende Gud, fra ham, der er det evige Livs Kilde, og selv have de dannet sig Vandkummer, der dog ikke holde noget Vand, af hvilket de kunne drikke til det evige Liv. De kunne ikke see, at Guds Straffedomme tugter Landet og at Intet uden Guds Haand kan forhindre dem. „Det skal gaae Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den, der kjøber, saasom den, der sælger; den, der udlaaner, saasom den, der laaner; den, som sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Landet skal blive saare udtømt og saare berøvet; thi Herren haver talet dette Ord." Dette Skriftsted kan anvendes paa alle Nationer. Hvorfor? Fordi de ordne, lede og regjere Alt uden Gud.

Det, jeg her har omtalt, burde tjene os til Advarsel. Vi glæde os undertiden over, at Guds Prophetier gaae i Opfyldelse. Vi sige, Mormonismen maa være Sandhed, thi Joseph Smith propheterede saa og saaledes om en Adskillelse mellem denne Nations Stater, og at de Ulykker, som nu hærje Landet, skulde begynde i Syd-Carolina. Dette er ganske rigtig; han propheterede og forudsagde om de Begivenheder, der nu gaae i Opfyldelse og han kundgjorte ogsaa hvor Urolighederne eller Spliden skulde begynde. Naar dette er sandt, er der saa ikke meget Andet, der er Sandhed? Dersom det er sandt, at Herren aabenbarede en vis Deel angaaende denne Sag, er det da ikke lige saa sandt, at han har aabenbaret meget Andet, i hvilket vi som Individer ere indbefattede eller med hvilket vi have at gjøre baade som enkelte Personer og som et Hele, og dersom det er sandt, at Gud har begyndt at handle med andre Nationer, som han handler med denne, indtil Krig og Blodsudgydelse hersker overalt paa Jorden, er det ligesaa uimodsigeligt, at vi bør være meget forsigtige i vor Vandel for at vi kunne sikkre os Guds Velbehag og udføre den Bestemmelse, hvorfor vi sendtes her til Jorden, paa en Maade, der er os værdig og antagelig for Herren. Herren har begyndt at udføre sine Hensigter, Beslutninger og at opføre sit Rige; han vil sikkerlig gjøre det, thi hans Bestemmelse kan ikke forandres; han vil have sine Planer udførte, hvadenten vi Alle, Nogle eller slet Ingen af os tage Deel i Værket; hvadenten vi blive trofaste til Enden eller ei; det er for ham en Sag af liden Betydning; han har et vist Arbeide, som han vil have udført og han vil sætte sin Villie igjennem.

En stor Deel af det Værk, Herren vil have gjort, kommer ind under hvad vi i Almindelighed kalde Timeligt, fordi det hører til Jorden; det er, Regjeringen, Loven og den almindelige Bestyrelse af Alt hos Nationerne skal forandres saaledes, at de komme til at staae under hans umiddelbare Styrelse og rette sig efter hans Anordninger i enhver Henseende. Han har allerede for lang Tid siden tilkjendegivet sine Propheter og sit Folk hvad Slags Regimente han vil føre i de sidste Dage. Han kundgjorte dem, at den Tid skulde komme, da hver Tunge skal bekjende Herren, hvadenten de ere Præster eller Tilhørere, Regenter eller de, der blive regjerede, Jurister eller Læger, det er aldeles ligegyldigt, thi hvert Knæ skal bøie sig og hver Tunge bekjende, at han er Hærskarernes Herre, til Gud Faders Ære. Der-

paa talte han (jeg mener Herren gjennem sine Propheters Mund) om visse Tildragelser, der skulde foregaae forend den Tid, om hvilken jeg talte. Propheterne sige: „See, Herren udtømmer Landet, og gjør det øde og forvender dets Skikkelse, og adspreder dets Indbyggere." „Og af hans Mund udgik et skarpt Sværd, at han med det skulde slaae Hedningerne; og han skal regjere dem med et Jernspiir, og han skal træde Guds, den Almægtiges, Vredes og Fortørnelses Viins Persekar. Og han haver et Navn skrevet paa Klædebonnet og paa sin Lænd: Kongers Konge og Herrers Herre." „Og han skal regjere dem med et Jernspiir, ligesom Leerkar skulle de (Hedningerne) sønderknuses, som og jeg annammede det af min Fader." Alt dette maa altsaa først foregaae forend de Begivenheder kunne finde Sted, om hvilke jeg talte og som ville herliggjøre, lykkeliggjøre og ophøie de Trofaste, naar Herren „skal regjere fra Floden indtil Jordens Ender."

Det synes undertiden at falde os vanskeligt at anerkjende Guds Styrelse i alle Ting, og dog er vi det eneste Folk paa Jorden, der bekjender, at vi gjør det; jeg kjender ikke noget Samfund, som har begyndt at anerkjende Gud i Hverdagslivets Omstændigheder, eller ved Nationers Regjering; thi Verden troer i Almindelighed ikke paa den Almægtiges Bestyrelse, men troer sig fuldkommem competent til at styre sig selv og sine egne Sager ved egen Viisdom og Klogskab. Vi er det eneste Folk, som har det til Formaal, at lade Gud styre og regjere os, og dog, hvor svage ere ikke vore Forsøg og hvor lille vor Fremgang? Det er saa vanskeligt for os at faae vort Sind bøiet i Ydmyghed for Gud vor evige Fader, at vi knapt kunne tænke os det. Vi holde meget af at tale om den Herlighed, Ophøielse, Lykke og om de Velsignelser, som følge efter en vis Fremgangsmaade, men vi holde ikke af at handle som vi burde; vi holde mere af at gaae vor egen Vei og tilfredsstille vore Tilbøieligheder og Ønsker. Vi ere ogsaa i Besiddelse af megen Uvidenhed og ere ofte nogle Daarer; det falder vanskeligt for den Bedste iblandt os at forstaae Gud og hans Hensigter, hans herlige og gudbommelige Regjering og alle de Grundsætninger, efter hvilke vi burde rette os i al vor Vandel her paa Jorden, i det rette Lys; dette er en Følge af vor Uvidenhed. Naar det fra den religieuse Side betragtet er en god Gjerning at opføre et nyt Huus til dem, der boe i et daarligt gammelt, og indbyde dem til at tage den nye i Besiddelse, hvormeget bedre er det da betragtet fra det timelige Standpunkt? Jeg taler paa menneskelig Viis og efter menneskelig Udtryksmaade om timelige Ting. Vi tale om Oprettelsen af en Regjering, et Rige og om at danne en Lov, som stemmer overeens med Retfærdigheden, og vi gjøre Regning paa at faae en Regjering, der kan opholde sig selv og som vil være enig om Alt og, liig Stjernerne paa Firmamentet, bevæge sig uden Sammenstød, roligt og fredsommeligt. Vi tale ogsaa om, at vi ved Herrens Aands Inspiration skulle have Principer, Love og Retfærdighed iblandt os, som skulle lede og styre alle Ting overeensstemmende med Guds Viisdom og hans Tilkjendegivelser for os, og i Overeensstemmelse med det Lys og den Forstand, der regjerer hele Skabningen.

Vi forvente alt dette, og dog gjøre vi kun saa liden Fremgang mod Opnaaelsen af dette Maal. Vi kunne ikke erholde sande Begreber herom, uden gjennem den Almægtige; vi kunne ikke fatte hvorledes vi skulle regjere os selv ved en ringe Deel af den Viisdom, som Gud besidder; dersom vi ikke komme i Besiddelse af den samme Viisdom i ligesaa fuldt Maal,

som Herren selv, kunne vi gjerne opgive Tanken om nogensinde at gjøre Noget for hans Riges Oprettelse. Jeg føler ligesom Moses følte, da Herren sagde: „Jeg vil ikke fare op med Dig, thi Du er et haardnakket Folk, at jeg ikke skal fortære Dig paa Veien." Men han (Moses) sagde til ham: „Dersom dit Ansigt ikke gaaer med os, da lad os ikke opfare herfra." Saaledes siger jeg ogsaa; dersom Herren ikke vil kundgjøre os hvad vi skulle gjøre, kunne vi Intet udføre af os selv, vi kunne da ikke fremme Guds Hensigter eller oprette hans Rige paa Jorden. Disse ere vigtige Punkter, og der er mange andre Bisager forbundne med dem og hvorefter vi tragte, hvoraf een af de betydeligste er den, at vi skulde lære at opholde os selv. Først og fremmest skulle vi lære at kjende nogle af de almindeligste og væsentligste Forhold ved det menneskelige Liv. Vi bør lære hvorledes vi kunne forskaffe os Qvæg, Heste osv., og naar vi eie dem, maae vi lære hvorledes vi skulle behandle dem for at de kunne trives og forøges; dernæst maae vi forstaae hvorledes man skal behandle sin Familie og hvorledes man skal opdrage Børnene og lære dem Livets Love, paa det de kunne blive Guds værdige Repræsentanter her paa Jorden, naar de eengang blive voxne, saa at de kunne tage virksom Deel i Oprettelsen og Forvaltningen af hans Rige. Forend vi kunne gjøre alt dette, maae vi, som ere ældre, først lære det Altsammen selv. Vi maae lære hvorledes man dyrker Hvede, Mais, Kartofler og andre Vegetabilier, som kunne tjene til Nytte og Behagelighed, saavelsom Frugter af forskjellige Slags; vi maae, efter at have samlet os alle disse Ting, lære hvorledes man bedst bevarer dem mod Ødelæggelse. Naar svare Uroligheder leire sig om Nationerne rundt omkring os, maae vi lære hvorledes vi skulle undgaae de overhængende Farer; vi maae lære hvorledes vi skulle nærme os Gud, som er over Alt og hvis Øie gjennemtrænger den mørkeste Krog i hver Menneskes Hjerte, og hvis Aand gaaer frem og tilbage paa den ganske Jord og skuer Alt; derpaa behøve vi Tro til at bede ham om det, vi mangle, saa at vi, hans Folk, maae have vort Ophold; vi maae lære hvorledes vi skulle opbygge hans Rige og rive os løs fra Satans Magt og vandre fremad paa Veien, der fører til det evige Liv. Hvis Konger og Fyrster skulle komme og beskue Zions Herlighed, maae der være Noget ved os selv, der kan henlede Nationernes Forbauselse og Beundring over os. Dersom vi ikke selv prøve paa at lære alt dette, hvorledes skulle vi saa erholde Kjendskab dertil? Det bliver da umuligt for os.

Vi anerkjende, at Tiendeloven har sit Udspring fra Herren; hvorfor skulle vi da idelig og altid tale saameget om den for enkelte Individer? Dersom vi ikke ere ærlige mod os selv og mod vor Gud, hvad nytter det da at vi bekjende, at vi ere Guds Repræsentanter paa Jorden, at vi ere Ældster i Israel, at vi ere iklædte med det hellige Præstedømme eller at vi ere Lærere om Livets Veie? De gamle Jøder og Pharisæere, uagtet al deres Ugudelighed og Fordærvelse, kunde rose sig af, at de betalte Tiende af Alt, hvad de eiede. Vi antage, at vi ere bedre end Pharisæerne, og dog synes det vanskeligt for Nogle af os at være ærlige mod sig selv og mod vor Gud i et saa simpelt Princip som dette. Hvad er Aarsagen til dette? Vi ere blevne uddragne af Dynd, fødte i Synd og dannede i Ugudelighed, saa at sige, vi ere blevne klædte i Forvirring og ere blevne blandede med Verdens Afskyeligheder, vi ere undkomne fra et Folk, der ikke anerkjendte Gud og som er uærlig i sine Handlinger, og det synes næsten umuligt for os at aflægge

vor Uærlighed og Ugudelighed. Dersom vi ikke kunne efterkomme disse smaae Lærdomme, hvorledes bliver det os da muligt at stige paa den politiske Horizont, og blive et Mønster, alle Nationer til Efterligning. Herren bryder sig naturligviis ikke om enten vi betale Tiende eller ei; han bliver hverken rigere eller fattigere derved; Guldet, Sølvet og Qvæget tilhører ham; Verden og dens Fylde er hans, thi han organiserede og dannede den; men hvad Gavn har han deraf saaledes som Alt nu er? Han ønsker for det Første at faae Mennesket til at anerkjende sin Gud i en saa lille jordisk Henseende, som den omtalte. Han vil have Menneskene skulle anerkjende ham ved at give ham en vis lille Deel eller en Tiendepart af det, han har skjænket og skjænker dem, for at see enten de ville være ærlige i denne Henseende eller ikke, for at see, om de ville handle som ædelmodige Mænd eller om de ville prøve paa at narre ham. Først naar vi have opfyldt Tiendeloven ærligt og samvittighedsfuldt, blive vi beredte til at udføre flere Pligter, større Ansvar og derpaa følger flere og flere Velsignelser. Det er Lydighed mod Tiendeloven og ikke Tienden selv Herren ønsker eller agter paa; han bryder sig ikke om vor Skjærv, men kun om at vi handle ret. Dersom vi ikke kunne vise os lydige og trofaste i det Lidet, kunne vi aldrig vente at komme til at regjere over Meget.

Der er Udsigt til, at Nogle ville komme til at mangle Brød førend næste Aars Høst, thi Alle ere ikke istand til at kunne handle paa egen Haand i denne Henseende, hvorfor det er nødvendigt, at vi blive belærte om dette saa at vi kunne forskaffe os Føde nok for os selv. Dersom Guldgraverne begynde deres Virksomhed i vort Nabolag og skal Posten gaae sin Gang herigjennem, lad da dem, der ere beskjæftigede hermed, gjøre dette, thi det hører ikke til vore Forretninger; vor Pligt bestaaer i at skaffe det Nødvendige for os selv og derved vise, at vi ere fornuftige Huusholdere og istand til at styre det, der er givet os Omsorgen for. Disse udgjøre en Deel af de Pligter, vi skulle udføre, og disse smaae simple Ting ere hvad vi kalde vore Pligter mod Gud, os selv og vore Familier.

Min Bøn er, at Gud vil hjælpe os til at handle ret og tage en saadan Fremgangsmaade, at den vil være antagelig for Himmelen, saa at vi maatte vorde frelste i Guds Rige for Christi Skyld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Vort Besøg i England. — Ældsternes Conferencer dersteds.

Da Præsidenten for den europæiske Mission følte, at Værket i hans Arbeidsmark vilde forfremmes og de Hellige bestyrkes ved en Forsamling af Ældster fra de forskjellige Afdelinger af Missionen, blev et Generalraad for Ældster alene, bestemt i Birmingham i England den 31te Decbr. f. A., til hvilket vi ogsaa vare saa lykkelige at være indbudne.

Det smertede os, at Mangel paa Midler forhindrede os i at tilbyde een eller flere af vore Medarbeidere i denne Deel af Viingaarden til at gjøre Selskab, og maatte derfor, skjøndt ugjerne, begive os alene paa Reisen; vi forlode Kjøbenhavn den 17de Decbr. om Aftenen.

Trods den stærke Modvind, som syntes at opbyde hele sin Kraft for at forhindre vor Fremgang, og trods Søsygen, naaede vi lykkelig Liverpool og begave os til Contoiret dersteds den 22de Decbr.

Endskjøndt Præsident Cannon var fraværende paa en Tour til de forskjellige Conferencer i den britiske Mission, bleve vi dog saa hjertelig modtagne, at vi i Dieblikket glemte den Træthed, der følger ovenpaa en besværlig Reise, og næsten alle Bekymringer, ved at være i Selskab med de Brødre, som befandt sig dersteds, hvis Værd vi have havt rigelig Leilighed til at fatte. Ved at forene os med de Hellige i deres Gudsdyrkelser og selskabelige Sammenkomster, ved hvilke vor Aand forfriskedes betydeligt, henrandt Tiden paa en behagelig Maade til den Dag, paa hvilken det var bestemt Conferencen skulde afholdes; i denne var der beredet os langt større Nydelser i aandelig Henseende end vi tidligere havde havt. Otte og halvfemsindstyve Ældster vare forsamlede, blandt hvilke fandtes Repræsentanterne for Missionen i Storbritanien, Schweitz, Italien og Tydskland og endelig Skandinavien. Det er en Selvfølge, at disse Brødres Selskab var i høi Grad interessant for os, saameget mere som vi kjendte Størstedelen af dem.

Foruden Præsident Cannon var der tilstede: fire Missionspræsidenter, elleve Distriktspræsidenter, sex og tyve Conferencepræsidenter, to og halvtredsindstyve omreisende Ældster og fire Brødre fra Contoiret i Liverpool, hvorfra „Millennial Star" udgaaer.

Mange af disse vare unge Ældster, som ere blevne fødte og opdragne i Kirken, og som nu vare udsendte paa deres første Mission for at kundgjøre og forsvare Saliggjørelsens hellige Principer, til hvis Udbredelse deres Fædre ogsaa helligede deres Livs bedste Aar. Nogle af disse unge Brødre havde vi kjendt fra Barndommen af; nu vare de opvoxede og vare blevne til Mænd, der vare bestemte paa at forsvare Sandheden, hvorsomhelst den fandtes; de vare kaldede til det høie og hellige Præstedømme og til at bære saa glade Tidender, som Mennesket nogensinde havde hørt.

Tilstedeværelsen af saa mange gode Mænd, saavelsom Tiden og Stedet for, Omstændighederne ved og Hensigten med Sammenkomsten bar for os Præget af en saa overordentlig Høitidelighed, som ingen almindelig Leilighed kunde frembringe. Alles Hjerter sloge varmt, idet man rækkede hinanden Haanden, og den Glæde, der straalede i Diet paa den, hvem man hilsede paa, fandt Gjenklang.

Alle samlede Tro, Tillid og Styrke ved de milde og faderlige Raad, Præsident Cannon gav; han talte med varm Iver og opmuntrede de unge Ældster til Trofasthed, idet han hentydede til de endnu i Erindringen levende Exempler, som de gamle og nyere Propheter, Apostler og Ældster havde efterladt sig ved med Udholdenhed at have arbeidet for Menneskets Frelse, uagtet Prøver, Fristelser og Forfølgelser havde søgt at svække dem i alle Henseender. Han var overordentlig heldig i sine Forsøg paa at belære, formane og undervise de Tilstedeværende om Vigtigheden af at føre et dydigt, helligt og retfærdigt Levnet; han paalagde Brødrene at være flittige i og nidkjære for at udbrede det himmelske Budskab, de vare kaldede til at

forkynde, og ved forskjellige Leiligheder (thi Sammenkomsten fortsattes i syv Dage) forelaae han Ældsternes Pligter paa en saa tydelig, klar og forstaaelig Maade, at det var umuligt Nogen kunde misforstaae ham.

Forend Mødet blev sluttet, blev der givet alle Tilstedeværende Leilighed til at udtrykke sine Følelser, Ønsker og deres Haab, hvorved den Ene lærte af den Andens Erfaring, og Alle følte, at der endnu kunde gjøres meget Godt i deres respective Arbeidsmarker; Enhver bevidnede, at ærlige og oprigtige Sjæle vare blevne indlemmede i Menigheden paa det Sted, der var anviist dem til at virke i.

Da flere unge Mænd udtrykte dem med, at det var deres Beslutning at vise sig værdige til deres Kaldelse og til det Haab, deres Familie nærede om dem og til de Bønner, deres Forældre og Herrens Tjenere, som udsendte dem, opsendte for Naadens Throne for dem, saaes Taarer i Øinene paa Mænd, som ellers ikke vare saa blve, og Hjerterne hævede sig og sloge stærkt af Glæde og Lyksalighed. Ved saadanne gavnlige og lærerige Taler svandt Timerne hastigt. Imidlertid var en Conference berammet for alle de Hellige, til hvilken Sabbathen var helliget; imellem ti og tolv hundrede Hellige vare tilstede; Guds Aand hvilede baade over Talerne og Tilhørerne.

Generalraadet fortsattes derefter; Navnene paa de Ældster, som skulde løses med Tilladelse til at reise til Zion, bleve oplæste. Man talte dernæst om den forestaaende Emigration og tog alle mulige Forholdsregler for at Alt skulde gaae i god Orden.

Den sidste Dag var bestemt til Faste og Bøn; Præs. Cannon administrerede selv den hellige Nadvere. Nu nærmede Afskedens Time sig, men Ingen følte sig bedrøvet over at skulle skilles fra hinanden, thi Alle indsaae, at der nu var riig Leilighed for dem til i Fremtiden at være til Nytte og Gavn, og, at dersom de blot kunde handle efter de Raad og Belærelser, de i disse Festdage havde erholdt, vilde deres Navne vorde skrevne med gylden Skrift paa Fortegnelsen over de Ædle, der have virket til Gavn for den Slægt i hvilken de levede. Med et oprigtigt Ønske om at de maatte være heldige i at vandre i deres Fædres og de gamle hellige Mænds Fodspor, skiltes Alle ad, idet den Ene udtalte sine gode Ønsker for og Herrens Velsignelser over den Anden.

Vi behøve neppe at tilføie, at Generalraadet og Conferencen i Birmingham vil stadig staae i klar Erindring hos alle dem, der vare saa lykkelige at være tilstede. Vor eneste Bekymring var den, at ikke flere af Brødrene fra denne Mission vare tilstede for at kunne deeltage i den Glæde og annamme af den Aand, som herskede der under alle Sammenkomsterne. Efter Mødets Slutning havde vi ogsaa Leilighed til at overvære en Conference i London, hvor der ogsaa var mange Hellige og Ældster tilstede. Derefter reiste vi i Præs. Cannons behagelige Selskab omkring og besøgte de forskjellige Grene i England, hvor vi nød megen Opbyggelse i de Helliges Forsamlinger.

Vort Besøg i England var i Sandhed baade af en gavnlig og behagelig Natur; vor Styrke forøgedes baade i timelig og aandelig Henseende. Krigen mellem Danmark paa den ene Side og Preussen og Østerrig paa den anden, havde afskaaren os den almindelige Reiseroute over Hamborg, hvorfor vi toge fra Hull

directe til Kjøbenhavn, medbringende Præsident Cannons og mange af de engelske Helliges hjertelige Hilsener og gode Ønsker til de Hellige i Skandinavien.

Under vort Ophold i England er der skeet den Feiltagelse, at en Tale, afholdt af Orson Hyde, er bleven trykt to Gange i „Stjernen." Første Gang var den optaget i forrige Aargang Nr. 16 og taget fra „Deseret News" og sidste Gang fandtes den i denne Aargangs Nr. 9, oversat fra „Journal of Discourses;" for denne Forseelse bede vi „Stjernens" ærede Læsere undskylde.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 18de Decbr. 1863.

Broder Jesse N. Smith!

Deres Skrivelse af 25de September er rigtig kommet mig ihænde.

Tilstanden her er i Almindelighed god. Jeg er nu i denne Tid beskjæftiget i den lovgivende Forsamling, af hvilken, som De veed, jeg er Medlem, og Deres gamle Ven, W. W. Cluff, er Ordensmarskalk, saa vi tjene Begge vort Land. Vi have ogsaa været optegnet paa Listen over Missionairerne, der virke i Territoriet alene. Fornylig har jeg afholdt tredive Forsamlinger i Utah, Juab, Millard, Beaver og Iron Countyer. Broder Cluff har været tilstede i sex og tyve Møder i Utah, Juab og Sanpete Countyer, i hvilke han for Størstedelen talte Dansk. Da jeg sidst saae Deres Familie, var den i Besiddelse af god Helsen. Der holdes stadig en god Skole for Børn i Paragoonah — en Miil fra Parowan. Skolelocalet er udmærket og overgaaer alle de andre, der findes i Iron, Beaver og Washington Countyer.

Forrige Aar havde General Connor og Soldaterne en Biskop til at forsyne sig med Brænde, Hø og Proviant, men i Aar have de givet Afkald paa dette, afskediget deres Biskop og prøver nu paa selv at forsyne sig med det Nødvendigste. Man har ikke meget Hø iaar og det er knapt man kan faae Noget at kjøbe til 30 Dollars pr. Ton. Provisioner er her just heller ingen Overflod af. Soldaterne gaae nu selv op paa Bjergene og hugge deres Brænde. Adskillige Vogne med disse tappre Vovehalse paa ere kjørte til Leiren med dem, men de have rigtignok gjerne brudne Arme, Been, eller andre Skader, hvilket er det sørgelige Resultat af at lade store Træer glide ned af Bjergene, naar Soldater staae opstillede paa begge Sider deraf; de give saaledes Lægerne Noget at bestille og Hospitalerne opfyldes.

Soldaterne have gjort Forsøg paa ikke at komme til at fryse, idet de drikke

Brændeviin i tøndeviis. Daarligt Brændeviin frembringer en daarlig Sindsstemning hos daarlige Mænd og denne Drik har været Skyld i at flere af Utahs Beboere, hvis Forretninger have ført dem i Nærheden af de fordrukne Soldater, ere blevne forurettede. Arza Hinkley og en Dreng paa fjorten Aar ere blevne mishandlede paa en skjændig Maade af disse Repræsentanter for Føderalismen.

Man nærer stærkt Haab om at opdage rige Guld- og Sølvleier i Nærheden af denne Stad, ja saa rige, at det overgaaer al Beskrivelse af noget af denne Art i Guldets og Sølvets Historie. Man har gjort to Forsøg paa at uddrage Sølvet af Ertsen — det ene gav 19 og det andet 160 Dollars Udbytte pr. Ton. Guldet, man troede at have opdaget, viste sig at være alt Andet end Guld, idet det var en Slags Jernstof.

Regjeringen gjør store Anstrængelser ved sine Agenter for at opdage det kostbare Metal. Dersom Herren tilsteder, at de finde det, vil der blive et nyt Afsnit i Kirkens Historie og Udvikling. Guldet vil falde i vore Hænder, og dersom de Hellige her ønske at tilbede denne Verdens Gud, vil en ny Prøve lægge sig paa deres Vei; men endnu have de ikke fundet det og min Bøn er, at de maae være uheldige i deres Eftersøgninger. Mange af de fattige Brødre have Vanskelighed ved at forskaffe Opholdet til deres Familier, medens de Rige have sendt mange tusind Sække Meel til Guldgraverne i Nevada og Idaho Territorier; det første ligger omtrent 400 engelske Miil Vest og det sidste 400 Nord for vore Settlementer.

Gouverneur James Duane Doty reiste herfra ligefør Congressens Sammenkaldelse i Washington. Amos Reed, som er Utahs Stats-Sekretair, er nu fungerende Gouverneur for Territoriet; hans Budskab var af en mild Natur; Hovedindholdet handlede om de Opdagelser af Guldleier, man haabede at gjøre.

Theatret har gjort stadig Lykke hele Efteraaret; der har været to Ugers Standsning i Forestillingerne, men paa næste Løverdag begynde de igjen med „Marmorhjertet." Denne Bygning er bygget i en saa smuk Stiil, at den vilde gjøre et Keiserdømme Ære. Sidste Onsdag afholdtes en Skoleconcert i Theatret under Ledelse af D. O. Calder, som er Sanglærer. Forsøget paa at skaffe de Hellige en god Nydelse lykkedes fuldstændig til stor Ære for Broder Calder og hans Chor. Igaaraftes holdt jeg et Foredrag i de Halvfjerdsindstyves Hal over den ældre Deel af Irlands Historie; jeg optog halvanden Time ved denne Leilighed. Der holdes Foredrag hver Torsdag Aften over historiske og videnskabelige Emner. Selskabssalen (the Social Hall) staaer nu aaben for Selskaber. Samuel H. B. Smith er ansat som Opsynsmand i vor lovgivende Forsamling.

Broder John Smiths Familie er rask; hans Kone forskaffer sig og Familien Opholdet ved Syning.

Med venlig Hilsen til Dem selv, Br. John Smith og de andre Brødre, tegner jeg mig, Deres Medarbeider for Sandhedens Sag.

George A. Smith.

Den 21de Decbr.

Siden jeg skrev Ovenstaaende, erfarede jeg, at Soldaternes Fødemidler kun vilde strække til i de første femten Dage; da de ikke saae nogen Udvei til selv at kunne forskaffe dem det Nødvendigste, have de igjen stillet sig under Biskop Sharps Omsorg, i hvis Distrikt deres Leir er beliggende. Han sagde dem, at førend han kunde faae Folk til at sælge dem Provisioner, maatte han først vide hvor stort Forraad de havde. De viste ham da hele

deres Beholdning, som knapt vilde være nok til femten Dage. Br. Sharp har forsynet dem med adskillige Sække Meel til 12 Dollars pr. 100 Pund. Naar denne Maaned er gaaet hen, vil Prisen blive 15 Dollars for 100 Pund. Præsident Young betaler nu $1^1/_2$ Dollars for hver Skjeppe Hvede; her er saa stor Mangel paa det, at Mænd, som før solgte det, maae nu selv arbeide for det og ere glade at de kunne erholde det.

G. A. S.

Store Saltsøstad, den 20de Novbr. 1863.

Kjære Broder J. N. Smith!

Det er med Glæde jeg benytter Leiligheden til at skrive Dem nogle Linier til, for at De kan see, at jeg endnu lever. Jeg har hverken glemt Dem eller de mange glade Timer, jeg nød i Deres Selskab i Kjøbenhavn.

Det vilde være for seent nu at give Dem Underretning om min Reise herop, thi som De veed, foregik den i Foraaret 1862. Da jeg naaede vor Reises Maal, begav jeg mig strax til Sanpete County til en By, der kaldes Mount Pleasant. Jeg paatog mig at lære Børnene de almindelige Skolekundskaber, hvilket hidtil har udgjort min Bestilling. Mount Pleasant er det største Settlement i Sanpete County; skjøndt det kun er fire Aar gammelt, er her dog allerede bygget mange smukke Huse, foruden et Forsamlingslocale, fire Skolebygninger og et Tiendehuus. Jeg blev ikke skuffet i mine Forestillinger om Zion, dog var der eet Punkt, jeg følte mig forbauset over, og det var, at jeg havde aldrig anet, at dette Folk kunde have udført saameget, som her er gjort, paa en saa kort Tid og under de Omstændigheder, af hvilke det har været omgivet. Jeg har seet, at Herrens Haand har været udrakt over og hans Aand veiledet dette Folk i Almindelighed og over dets Ledere i Særdeleshed; thi havde dette ikke været Tilfældet, vilde dette Folk ikke have bestaaet og langt mindre gjort saa stor Fremgang som det har. Jeg kjender ingen bedre Mennesker end de Hellige, som ere samlede her i Bjergenes Dale, skjøndt de, ligesom Alle, have Svagheder og Feil, af hvilke den største vistnok er den, at de ikke agte og rette sig saameget som de burde efter de Raad, de erholde af Herrens Tjenere.

Det seer næsten ud til, at medens de Hellige ere i Adspredelsen, ere de den hellige Sag, for hvilken vi Alle kjæmpe, meget hengivne, og de lytte med Glæde til Herrens Tjeneres Raad og rette sig derefter, men naar de komme hertil, saa opklares det for dem, at nu ere de langt borte fra Verden og de Ugudelige, som nu ikke kunne tugte dem; der kommer da en Mørkheds Aand over dem, der før vare villige til at lyde Raad og Formaninger, der siger dem, at nu kunne de handle som de synes, og dette gjøre de virkelig ogsaa i mange Tilfælde uden at beregne de farlige Følger, der ville komme. Allerede da jeg var i Danmark, hørte jeg, at Præsident Young havde raadet de Hellige i Utah til at lægge deres Sæd op og ikke sælge den eller paa anden Maade stille sig ved den; da jeg kom hertil, erfarede jeg, at hans Raad var bleven forkyndt over-

alt i Territoriet, men Enkelte sagde, det have vi hørt saalænge og endnu gaaer Alt sin sædvanlige Gang. Alle bekræfte, at forrige Aars Høst var den bedste, som man nogensinde havde havt i dette Territorium; men sidste Vinter var ogsaa den bedste og mildeste, man havde havt; her faldt næsten ingen Snee og i Sommerens Løb ingen Regn, og Følgen blev, at Hvedehøsten gav et lille Udbytte. Nu hører man Mange klage over, at de have ikke Sæd til næste Høst engang, men havde de tænkt det skulde blevet saa knapt, kunde de have opbevaret eller beholdt deres Sæd selv og havt nok til dem selv og Flere. Dette er for mig og enhver Uhildet et Beviis paa, at det er bedre at lytte til Raad af Herrens Tjenere end det er at være Slave for sine egne Tilbøieligheder og Lyster. Jeg mener naturligviis ikke, at Alle ere ulydige, men her findes Nogle, der ikke kunne see, hvad der tjener til deres sande Gavn, og dog kunne de være ret gode Mænd.

Om jeg nogensinde skulde komme tilbage til Danmark og Herren vilde staae mig bi, skulde jeg forkynde høit og tydeligt, at dette er Herrens Værk og at det Folk, som her er samlet, er hans; dette Vidnesbyrd kan jeg bære nu, thi jeg har med mine egne Øine seet og med mine egne Øren hørt Guds Tjenere, som veilede Folket; Herrens Aand har baaret Vidnesbyrd for mig om at det er saa. Kunde mine Brødre og Søstre i mit Fødeland høre mig, vilde jeg sige til dem: værer taalmodige og fast besluttede paa at tjene Herren under alle Omstændigheder og banlyser Knur og Klage, thi jo mere Misfornøielse der hersker blandt de Hellige, jo mere Sygdom og Død. Jeg føler mig forvisset om, at dersom et Compagni Hellige kunde reise over Havet og Sletterne uden at knurre, vilde kun meget Faa døe; men det kunne de vistnok ikke; thi naar de see, at deres Ledere ikke ere af samme Sindelag som de selv ere, opstaaer den Tanke hos dem: jeg handler rigtigt nok, men det er min Præsident, der ikke gjør, hvad han skulde gjøre. Naar de begynde at raisonnere saaledes, er det et Beviis paa, at en daarlig Aand har indsneget sig; Herrens Hellig-Aand drager da bort og Prøver og Tugtelser ramme Compagniet i Form af Sygdom og Død. Men nok om dette. Det vilde være mig særdeles kjært at faae „Skandinaviens Stjerne" sendt til mig.

At Guds Aand maatte veilede Dem og alle Deres Medarbeidere i Skandinavien og maatte den Hellig-Aand besjæle alle Oprigtige, saa at Herrens Værk kunde rulle fremad og Sandhed seire, er mit Ønske.

Deres Broder
i den nye og evige Pagt
H. P. Møller.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1839. (Fortsat fra Side 160.)

Daniel omtaler i sit 7de Capitel den Gamle af Dage; han mener den ældste Mand, vor Fader Adam eller Michael. Han vil samle sine Børn tilsammen og

raadføre sig med dem for at de kunne berede sig til Menneskenes Søns Komme. Han (Adam) er Stammefader for Menneskeslægten og præsiderer over alle Menneskers Aander; Alle, som have besiddet Præstedømmet, skulle staae for ham i dette Raad, som muligen vil blive sammenkaldt forend nogen af os forlader denne Tilværelse. Menneskets Søn staaer over ham og der er givet ham Magt og Herredømme. Adam overgiver ham Myndigheden, som han (Adam) kun har overtaget for en Tid, og han vender da tilbage til sit forrige Embede som Hoved for Menneskeslægten.

Menneskets Aand er ikke et dannet Væsen; den var til fra Evighed af og vil blive i al Evighed. Det, som er skabt eller dannet, kan ikke vedblive at existere, Jorden og Vandet osv. var til fra Evighed af som Elementer. Vor Frelser siger, da han taler om Børn, at deres Engle staae altid foran Faderen i Himmelen. Faderen kaldte alle Aanderne sammen førend Menneskets Skabelse. Han (Adam) er Hovedet, og det blev befalet ham at være frugtbar og mangfoldig, Nøglerne til Præstedømmet bleve først skjænkede ham og han har igjen overdragen dem til Andre. Han skal give Beretning om sin Forvaltning deraf og Andre skulle staae til Ansvar for ham igjen.

Frelseren, Moses og Elias skjænkede Nøglerne til Peter, Jacob og Johannes ved Forklarelsen paa Bjerget. Præstedømmet har været til fra Evighed af — det har hverken Fader eller Moder. Dersom Ordinantserne ikke undergaae nogen Forandring, forandres Præstedømmet ei heller. Hvorsomhelst Evangeliets Ordinantser forvaltes, findes Præstedømmet.

Hvorledes ere vi komne i Besiddelse af Præstedømmet i disse sidste Dage? Det er bleven ombannet i den rette Følgeorden. Peter, Jacob og Johannes erholdt det og de have igjen paalagt Andre det. Christus er den første Overpræst; dernæst kommer Adam. Paulus taler om, at Kirken skulde komme til det himmelske Jerusalem og til Engles mange Tusinde; til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander og til den nye Pagts Midler, Jesum. Heb. 12, 23-24.

Jeg saae Adam i Dalen Adam-ondi-ahman; han sammenkaldte sine Børn og gav dem en patriarchalsk Velsignelse. Herren viste sig i deres Midte og han (Adam) velsignede dem Alle og forudsagde hvad der skulde hænde dem indtil de sidste Tider. (See Pagtens Bog 3die Stykke § 28 og 29.)

Adam velsignede sit Afkom fordi han vilde bringe dem til Guds Nærværelse. Moses forsøgte det samme med Israels Børn ved den Hellig-Aands Kraft, men han kunde ikke. I Verdens første Tidsaldre forsøgte man paa at erholde Præstedømmets Magt og Myndighed, og Mænd som Elias f. Ex. bleve opreiste for at gjengive det, men det lykkedes ikke dengang, men det blev propheteret, at den Dag skulde komme, da Præstedømmet i al sin Kraft og Herlighed skulde aabenbares eller gjengives. Paulus taler om Tidernes Fyldes Huusholdning, naar Gud skulde samle Alt til eet. De Mænd, til hvem Nøglerne have været givne, maae være tilstede i den Uddeling, han taler om, thi de kunne ikke blive fuldkomne uden os.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. De længe ventede Fjendtligheder mellem Danmark paa den ene Side og Preussen og Østerrig paa den anden begyndte den 1ste Febr., idet de sidstnævnte Magters Armeer gik over Eideren ifølge Befaling fra deres respective Regjeringer. Ved Mysunde stod et Slag den 2den f. M.; skjøndt Tydskerne angrebe de Danske med tredobbelt Styrke, bleve de dog slaaede tilbage. Onsdag Eftermiddag angrebe Østerrigerne Dannevirkestillingen ved Bustrup. Fægtningen varede til efter Midnat, men Tydskerne trak sig da tilbage med betydeligt Tab. Den 5te forlode de Danske Dannevirkestillingen, efterladende 60 Kanoner og megen Ammunition, hvorpaa Tydskerne strax fulgte efter; to af de danske Regimenter maatte dække Retraiten, hvorved de lede betydeligt. Da denne sørgelige Nyhed naaede Hovedstaden, gav Utilfredsheden sig Luft i Pøbelexcesser. Den 6te fandt en livlig Træfning Sted ved Oversø; Tydskernes Antal var 4,000 Mand mod henved 3,000 Danske og Antallet af Døde og Saarede omtrent lige. Saavel før som senere har der fundet Forpostfægtninger Sted. — Det berettes, at Prætendenten er bleven hyldet i de fleste større Byer i Holsteen og Slesvig.

Børnekopperne rase saa stærkt i Washington, at det endog er paatænkt at flytte Congressens Sæde til New York. Femten tusind Dødsfald ere anmeldte af denne Sygdom i en meget kort Tid.

Om Aftenen den 8de Decbr. f. A. havde over 3,000 Damer og flere hundrede Herrer forsamlet sig i la Campania Kirken i St. Jago i Chile i Sydamerika for at overvære en af den Romerske Kirkes Fester. Omtrent tyve tusind Blus brændte i Kirken, der var behængt med alle Slags Draperier. Gudstjenesten var knapt begyndt førend Blussene ved den hellige Jomfrues Billedstøtte tændte Ild i nogle af Draperierne, hvorfra Flammerne udbredte sig til alle Kirkens Afdelinger. De fleste Mænd undkom, men i femten Minuter bleve 2,000 Qvinder brændte; de vare af de fornemste og rigeste Familier i Byen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgiver og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.